



REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kž-rz 10/2020-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ane Garačić, kao predsjednice vijeća te dr. sc. Zdenka Konjića, Damira Kosa, Perice Rosandića i Ileana Vinja kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice - specijalistice Martine Setnik, kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. D. K., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 53/91., 39/92., 91/92., 31/93., 35/93., 108/95., 16/96. i 28/96. - dalje u tekstu: OKZRH), odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 16. prosinca 2019. broj K-rz-5/16, u sjednici održanoj 15. lipnja 2020.,

p r e s u d i o j e:

Žalba državnog odvjetnika odbija se kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Zagrebu od 16. prosinca 2019. broj K-rz-5/16., donesenoj u odsutnosti, opt. D. K. je na temelju čl. 453. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje u tekstu: ZKP/08.), oslobođen optužbe da bi počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pobliže činjenično opisano u izreci pobijane presude.

Na temelju čl. 149. st. 1. ZKP/08. odlučeno je da troškovi kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. do 5. ZKP/08., te nužni izdaci okrivljenika i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv te presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08., te zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Postupajući u skladu s odredbom čl. 474. st. 1. ZKP/08., spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalba nije osnovana.

Pobijajući presudu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08., državni odvjetnik ističe da se presuda ne može ispitati, jer da u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Pritom smatra da je prvostupanjski sud propustio u obrazloženju presude dati razloge za ocjenu obrane optuženika, koja je u suprotnosti sa iskazima u postupku ispitanih svjedoka. Međutim, suprotno tvrdnji državnog odvjetnika iz žalbe, istaknuta bitna povreda u konkretnom slučaju nije ostvarena, dok se ostali žalbeni prigovori iz navedene žalbene osnove zapravo odnose na činjenična utvrđenja suda, o kojima će se detaljnije raspraviti u okviru ispitivanja utvrđenog činjeničnog stanja iz pobijane presude.

Stoga, suprotno tvrdnjama iz žalbe državnog odvjetnika, te istaknutoj sadržajnoj parafrazi dijela zakonske odredbe iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08., u konkretnom slučaju valja naglasiti da presuda suda prvog stupnja sadrži razloge o svim odlučnim činjenicama, pa tako i onim koji se apostrofiraju u žalbi državnog odvjetnika, oni su potpuno jasni, bez proturječnosti i u skladu sa sadržajem izvedenih dokaza u postupku. Druga je stvar što žalitelj te razloge ne prihvaća i iznosi, te interpretira svoju subjektivnu ocjenu izvedenih dokaza, međutim time se ne ostvaruje u žalbi istaknuti modalitet bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

Kako označena bitna povreda nije ostvarena, ovaj sud drugog stupnja je pobijanu presudu u tom dijelu ispitao i po službenoj dužnosti, u smislu čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08., pri čemu nije utvrdio da bi u presudi bile ostvarene neke druge bitne povrede na koje je dužan paziti po Zakonu, slijedom čega žalba državnog odvjetnika zbog bitne povrede nije osnovana.

Pobijajući utvrđeno činjenično stanje, državni odvjetnik najprije reproducira sadržaj dijela pobijane presude, a potom ističe da je u konkretnom slučaju dovoljno dokazati za opstojnost ratnog zločina protiv civilnog stanovništva da je optuženik bio pripadnik vojne postrojbe koja je počinila djelo, pri čemu nije nužno potrebno utvrditi da je upravo optuženik pucao. Osim toga smatra kako su neki svjedoci, suprotno zaključcima suda prvog stupnja, kritične zgođe prepoznali optuženika D. K. ili su neposredno nakon inkriminiranog događaja kroz međusobne razgovore došli do saznanja da je optuženik bio na licu mjesta, pa je prema tome i odgovoran za konkretni događaj, iz čega proizlazi kako u ovom slučaju postoji zatvoreni krug indicija da je grupa pripadnika srpskih formacija zvane „M.“ počinila navedeni ratni zločin u koji je bio uključen i optuženik.

U okviru istaknute žalbene državni odvjetnik u stvari ne iznosi ništa nova što već nije bilo predmetom analize i ocjene suda prvog stupnja, već samo iznova analizira i polemizira s razlozima presude i na svoj subjektivan način ocjenjuje rezultat izvedenih dokaza. Naime, razmatrajući razloge koje je za utvrđenje odlučnih činjenica dao sud prvog stupnja u odnosu na kazneno djelo koje je optuženiku bilo stavljeno na teret, ovaj drugostupanjski sud nalazi da žalitelj svojim žalbenim navodima nije doveo u sumnju činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda.

Protivno navodima žalbe državnog odvjetnika, prvostupanjski je sud u konkretnom slučaju u dovoljnoj mjeri analizirao, a potom i ispravno ocijenio obranu optuženika, te iskaze svjedoka - oštećenika S. K. i V. D., kao i iskaze ostalih ispitanih svjedoka i to D. R., M. R., D. R., N. N., B. B., S. D. i M. K. u dijelu koji se odnosi na njihova saznanja o inkriminiranom događaju. Pritom osnovano zaključuje da iz iskaza preživjelih oštećenika – svjedoka S. K. i V. D., te iskaza ostalih u postupku ispitanih svjedoka proizlazi kako isti nemaju neposrednih saznanja o tome tko je počinio inkriminirano djelo, jer su osobe koje su pucale inkriminiranog dana na oštećenike bile maskirane, pa im nisu mogli vidjeti lica niti ih identificirati.

Prema tome, suprotno istaknutom prigovoru iz žalbe državnog odvjetnika, ispravno sud prvog stupnja izvodi zaključak da unatoč tome što iz dokumentacije u spisu proizlazi da je optuženik bio pripadnik u činjeničnom opisu navedene srpske paravojne postrojbe, što ni on u svojoj obrani ne spori, ta činjenica, sama za sebe, ne daje pouzdanu osnovu za zaključak da bi upravo optuženik sudjelovao u inkriminiranom događaju, odnosno da bi bio počinitelj inkriminiranog mu kaznenog djela. Ovo posebno iz razloga, jer se iz provedenih dokaza ne može sa sigurnošću zaključiti da je optuženik osobno bio u grupi neprijateljskih vojnika koja je očigledno, kako to zaključuje prvostupanjski sud, počinila kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i u kojem je jedno dijete smrtno stradalo, dok je dvoje civila bilo teško tjelesno ozlijeđeno.

Takav ispravan zaključak prvostupanjskog suda, naime, potkrjepljuju svi iskazi ispitanih svjedoka, budući da baš ni jedan od svjedoka nema saznanja o tome da bi optuženik bio u grupi pripadnika neprijateljske postrojbe koja je kritične zgode postavila zasjedu i koja je iz zasjede pucala na automobil u kojem su bili oštećenici. Stoga, tvrdnja iz žalbe državnog odvjetnika da su neki od svjedoka nakon događaja kroz međusobne razgovore došli do saznanja da je i optuženik bio u postrojbi koja je počinila djelo, iako ga ni jedan svjedok tamo nije vidio, ne dovodi u pitanje činjenična utvrđenja i zaključke suda iz pobijane presude. Utvrđenja odlučnih činjenica po sudu prvog stupnja, prema stajalištu ovog drugostupanjskog suda ne dovodi u pitanje ni dana obrana optuženika, jer njen sadržaj, iako djelomično odstupa od ostalih izvedenih dokaza, nije od bitnog utjecaja na pravilno izvedene zaključke prvostupanjskog suda.

Prema tome, ocjenjujući rezultate svih izvedenih dokaza, niti prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda, ne dovodi se u sumnju zaključak prvostupanjskog suda da izvedeni dokazi ne daju pouzdanu osnovu za nedvojben zaključak da je optuženik počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pobliže opisano u izreci pobijane presude, pa je pravilno postupio sud prvog stupnja kada je opt. D. K. oslobodio od optužbe za to kazneno djelo, na temelju čl. 453. toč. 3. ZKP/08.

Budući da ispitivanjem pobijane presude nisu nađene povrede zakona na koje ovaj sud, u skladu s odredbom iz čl. 476. st. 1. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti, trebalo je odlučiti kao u izreci, na temelju čl. 482. ZKP/08.

Zagreb, 15. lipnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v.r.